

веждалъ разказа си до прадѣдото по майка на нашия мемоаристъ, Драгойчо, починалъ презъ 1790 г. Нѣкой си попъ Александрий отъ „попската махала“ въ Клуцохоръ, се славѣлъ къмъ 1812 г. като „много ученъ“ : превелъ билъ гръцкото евангелие на славянски, и този преводъ се пазѣлъ до изгарянето на Сливенската народна библиотека въ 1877 г. Раковски, като съобщава за нѣкои приписки къмъ историята на Паисия, които свидетелствуватъ какъ тя е била четена съ възторгъ отъ мнозина съвременници, понеже отговаряла по духъ

7. Агликина поляна въ Сливенския балканъ.

на тѣхната родолюбива ревностъ, навежда и тѣзи редове отъ единъ ржкописъ: „Изъ Серафимъ прочитахъ сѣмъ история ѹ Сливенъ въ лето отъ Христа , дѣтк. и много полза намѣрихъ за Бомгари“. Годината тукъ е 1794, и другитѣ забележки отъ Котелъ, Жеравна, Русе, все въ сщия ржкописъ, говорятъ убедително, какъ гръкофобското настроение започва да печели почва тѣкмо въ момента, когато елиноманията завладява по-издигнатитѣ градски срѣди. Трѣбва да предполагаме, че Паисий Хилендарски, който посещава близкото до Сливенъ село Котелъ, гдето историята му е била преписана отъ Со-